

*

Царевица
ранна
рони златно зърно.
Майко,
тѣ отиватъ
и не ще се върнатъ.

Тамъ далечъ,
където
бавно здрачъ припада,
съ грѣмъ ще ги
причака
сгушена засада.

Твойтѣ двама
сина
горди, непослушни,
като златни
снопи,
майко, ще се люшнатъ.

И ще минатъ
много,
много дни и нощи.
И напразно,
майко,
ти ще чакашъ още.

И напразно
въ презнощъ
глѣхнала и пуста
ще прислушвашъ
съ трепетъ,
какъ се тропа въ пруста.

Какъ подъ тъмни
стрѣхи
вихъра бездоменъ
съ мокри устни
шепне
тѣженъ, тѣженъ споменъ.

Царевица
ранна
рони златно зърно.
Майко,
пригърни ги —
тѣ не ще се върнатъ!